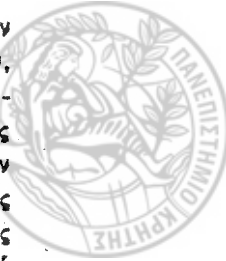

τὰ ἔννοει καλλίτερα, ἀλλὰ «πῶς δὲν τῆς φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ *Ἐθαγγέλιον*, ὅπου ὅταν πῆγαινε σὴν ἐκκλησία, πρὶν πισοτῆ, ἄκουε νὰ τὸ διαβάξη ὁ παππᾶς ἐμπρὸς σὴν πόρτα τοῦ Ἱεροῦ». Αὕτη ἡ ἀσυναίσθητος διαστολή, μιᾶς σχεδὸν ἀγραμμάτου εὐλαβοῦς, μεταξὺ νοήσεων καὶ αἰσθήματος, νομίζω ὅτι ἀποτελεῖ τὴν πλέον ἀκαταμάχητον αἰτιολογίαν τῆς καταδίκης τῶν μεταφράσεων τῶν Ἱερῶν Κειμένων.

Μὲ πόσην εὐσέβειαν ἐπανερχονται τώρα εἰς τὴν μνήμην μου οἱ ἀπώτατοι ἐκεῖνοι χρόνοι τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, ὅπου ἤκουε, ἤκουε μὲ κατάνυξιν τὴν ἀνάγνωσιν, τοῦ μικροῦ ἐγγόνου, καὶ πῶς δραματίζομαι ὅταν τὴν βλέπω τὴν τυφλὴν, νὰ τὸ ψηλαφῆ μὲ εὐλάβειαν, νὰ τὸ ἀσπάζεται, καὶ νὰ ἀρύεται γαλήνην καὶ ἐγκαρτέρησιν εἰς τοὺς σωματικούς καὶ τοὺς ψυχικούς της πόνοους. Τοῦτο τὸ αἶσθημα κυριεύει σήμερον καὶ τὴν ἰδικὴν μου πρὸ τοῦ Ἱεροῦ τούτου κληροδοτήματος τῆς ἀγάπης της, διὰ τοῦ ὁποῦ ἤνοῦτο ἡ προσευχὴ μιᾶς μελλοθανάτου καὶ ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ, ὅπου ἡ καρδιά του ἦτο τότε κρυστάλλινος καθρέπτης τοῦ ὁποῦ καμμία πνοὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη θαλώσει τὴν λάμψιν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ